

tiver, for ellers kan man ikke bedømme, hvorvidt Kassen ved de foreslaaede Foranstaltninger bliver solvent eller ikke. Der er ingen anden Vej at gaa end den, jeg har nævnt. Det er meget overdrevent, naar den ærede Ordfører tror, det er et Stykke Arbejde, der vil tage Uger, det er et Arbejde, som forretningskyndige Folk kunne gøre nogenlunde hurtigt, det behøver ikke at tage Uger.

Der er ogsaa en anden Klasse af Laan foruden Prioritetslaan, og det er de Laan, der have været de hyppigste i Sparekassens sidste Leveaar, nemlig Kautionslaan; der bør ogsaa med Hensyn til disse Kautionslaan foretages en indgaaende Undersøgelse. Men dersom denne Undersøgelse viser det Resultat, som den højtærede Indenrigsminister er sikker paa, at den vil komme til at vise, kan jeg slet ikke indse, at der er nogen Risiko for Staten ved at gaa den Vej, som jeg mener, saa ere de Tal, jeg har nævnt, rigtige, og man vilde med en betydelig mindre kontant Gave til Sparekassen opnaa et bedre Resultat end efter den højtærede Ministers Forslag. Derfor bliver jeg ved at paastaa, at dette bør undersøges, inden man gaar til en Bestemmelse med Hensyn til hele dette Spørgsmaal. Jeg har antydnet, at jeg kunde tænke mig en Likvidation med direkte Tilskud fra Staten, om end ikke af den Størrelse, her er foreslaaet, et Tilskud paa den Betingelse, at Sparekassen opgiver sin Fordring paa Smør-Eksportforeningen, for der er ikke Tvivl om, at netop af hele dette udviklede Forhold, der er mellem Sparekassen og Smør-Eksportforeningen, ville de fleste Kalamiteter kunne flyde, de fleste Ulykker ramme de fleste Hjem her paa Sjælland. Der er ikke Tvivl om, at netop disse Forhold og de mange Retsstridigheder, som heraf ville kunne udledes, i Virkeligheden ville være den største Ulykke ved hele denne ulykkelige Affære. Jeg kunde tænke mig, at et mindre Statstilskud, man kunde yde til en Likvidation, ikke skulde gives for at dække Albertis Bedragerier, men for at de to Institutioner, Smør-Eksportforeningen og Sparekasseinstitutionen, kunde blive udløste af det indbyrdes Retsforhold, hvori de nu en Gang ere komne til at staa overfor hinanden, og som er af en saa indviklet og skæbnsvanger Natur, at det vilde være fuldstændig berettiget fra Statens Side at bringe et Offer for at afværge alle de Kalamiteter, som deraf turde flyde. Jeg kan altsaa besvare den højtærede Ordførers Henvendelse til mig, der

lød saaledes, at han ikke kunde forstaa, hvorfor jeg ikke vilde gaa med til dette Forslag naar jeg dog vilde være med til at yde Hjælp til Sparekassen, ganske simpelt derhen, at jeg tror, at der findes en anden, billigere og bedre Vej og en Vej, der i og for sig kan gøre akkurat den samme Gavn overfor Sparerne og stille dem lige saa godt overfor den eventuelle nye Kasse, som de efter den af Indenrigsministeren foreslaaede Vej ville blive stilledede overfor den gamle Kasse.

Indenrigsministeren (Berntsen): Det glæder mig, at det ærede Medlem (W. Neergaard) udtalte sin Enighed med mig i de Betragtninger, jeg gjorde gældende med Hensyn til, hvorvidt Folketinget bør staa ved sit Ord at støtte de sjællandske Bønder under den Ulykke, der har ramt dem. Det, vi ere uenige om, siger det ærede Medlem, er kun, ad hvilke Veje vi skulle gaa. Der er to Veje, siger det ærede Medlem, og den, han antyder, er den billigste. Ja, for Statskassen, men ikke for Sparerne. Jeg har ikke set den anden Vej, det ærede Medlem taler om. Det ærede Medlem har kun løseligt skitseret den, men der har ikke foreligget noget positivt Forslag fra nogen Side om denne Vej eller Oplysning om, hvorvidt den er farbar eller ikke, eller hvilken Udstrækning en saadan Hjælp fra Statens Side maatte have. Det ærede Medlem vil f. Eks. have, at Sparekassen skal renoncere paa den Million, der ellers kunde være Tale om at erholde fra Smør-Eksportforeningen, men saa blive Sparerne jo saa meget fattigere. De blive den Million fattigere, end de var i Forvejen. Jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem forlanger, at de gamle Garanter skulle indbetale deres Garantium, og den beløber sig efter det anslaaede til 1,200,000 Kr., det er muligt, at der kommer noget mere. Men tilbage staar saa, hvad Staten maa yde, hvis man vil redde Sparerne fra større Tab end de 25 pCt., her er Tale om. Thi det er min Overbevisning, at gaa vi den af det ærede Medlem skitserede Vej, at Sparekassen renoncere paa denne Million fra Smør-Eksportforeningen og maa nøjes, som det ærede Medlem udtrykker sig, med et mindre Bidrag fra Statskassen end det her foreslaaede, vil det simpelt hen betyde, at Sparerne komme til at nedskrive langt mere end de 25 pCt.; de komme maaske til at nedskrive over 30 pCt.

Men, som sagt, det er vanskeligt at diskutere dette Spørgsmaal med det ærede